

I |

Dormea, dar s-a deșteptat la scrâșnetul cheii care se răsuca în broască. În magazie erau așternuturi de iarnă, așa că n-ar fi trebuit să se intereseze nimeni de ele în miezul verii, și categoric nu în crucea nopții. Până să se deschidă ușa, el deja se strecurase prin gaura pătrată dintre pietrele care alcătuiau zidul și închisese fără zgomot ușa din metal care o acoperea. Se afla în tunelul îngust care ducea dintr-un depozit de cărbuni până la hipocaustul unei mici camere de audiențe, aflată în capătul coridorului. Ușa prin care se strecurase era menită să permită fumului să intre în magazie și să dezinfecete așternuturile. Mișcându-se fără zgomot, a înaintat de-a lungul tunelului până în spațiul deschis al hipocaustului. Pardoseala de piatră de deasupra capului lui era susținută de niște stâlpi joși. Încăperea nu era destul de înaltă ca să poată sta în picioare, așa că s-a întins pe spate și a ascultat bufniturile ca niște bătăi de tobă, făcute de cei care pășeau grăbit pe pardoseala camerei de audiențe de deasupra. De bună seamă că pe el îl căutau, dar

asta nu îl îngrijora grozav de tare. Se mai ascunsese el și înainte în spațiile de sub pardoselile palatului. Strămoșii lui folosiseră tunelurile hipocaustelor pentru a se ascunde încă de pe vremea când le construiseră invadatorii ca să-și încălzească noile clădiri, cu sute de ani în urmă.

Dinspre depozitul de cărbuni, niște sunete au străbătut tunelul lung și îngust – bufnete, târșâit de pași, dar și un trosnet la care a ciulit urechile. În camera arzătoarelor tocmai se aprindea focul. În curând aerul cald și – încă și mai îngrijorător pentru el – fumul aveau să treacă în hipocaust, pentru a încălzi camera de audiențe de deasupra, dar și pentru a scoate fugarii din ascunzători. Fără zgomot, prin întunericul de smoală, a trecut printre stâlpii de cărămidă până lângă un perete și apoi de-a lungul lui până la un burlan de fum din perete, care avea o deschizătură doar ceva mai largă decât celelalte. Chiar și cu deschizătura aceasta mai mare, nu i-a fost ușor să se strecoare prin orificiul îngust. În timp ce făcea manevra aceasta, aerul cald, plin de fum începea să-l împresoare. Și-a adus aminte cât de ușor se strecurase prin acest burlan atunci când încercase prima oară. Bunicul lui, care îl adusese până aici, la palat, îmbătrânise și era prea solid ca să mai încapă prin majoritatea pasajelor, așa că, vrând-nevrând, rămăsese la un han din oraș, în

timp ce nepotul lui explora de unul singur, găsind totul exact așa cum îi fusese descris.

Odată ajuns în burlanul de fum, și-a băgat degetele prin crăpături și s-a împins cu picioarele, urcând până când spațiul a făcut un cot, ajungând în hornul de deasupra camerei de audiențe. De cum a ajuns în horn, a tras pe înfundate o înjurătură, cu toate că lucrul peste care dăduse nu era mai rău decât cel la care ar fi trebuit să se aștepte. În vatra de dedesubt era aprins focul. Din fericire, nu apucaseră să-l ațâțe prea tare înainte de a-l alunga din încăperea cu așternuturile. Probabil că abia îl aprinseseră, însă aerul din horn era plin de fum și se încingea tot mai tare cu fiecare clipă. Neavând de ales, hoțul a prins să se cațăre prin horn cât de iute putea, bizuindu-se pe faptul că zgomotul focului avea să acopere zgomotele pe care le făceau cizmele lui moi pe cărămizile cu caneluri care alcătuiau pereții. Hornul era mult mai larg decât burlanul de fum, iar cărămizile aveau caneluri pe care coșarii să poată urca cu ușurință.

A urcat și a tot urcat, până a ajuns la o intersecție unde se îmbinau mai multe hornuri, conectându-se la un horn mult mai larg, care se înălța spre acoperișul palatului. Hornul era cald și plin de fum. Dar în loc să urce mai departe prin el, hoțul a cotit către o altă deschizătură și a început să coboare prin ea. Bănuia

că regina a trimis pe acoperișul palatului soldați care să păzească gurile hornurilor.

Respira rar, deloc adânc, încercând să-și înfrâneze tusea. Orice sunet l-ar fi putut da de gol. Pe măsură ce cobora prin hornul pe care îl alesese, fumul se îndesea, iar ochii îi lăcrimau, așa că nu a reușit să se prindă de unul dintre mânere și a alunecat, căzând cu o bufnitură pe un prag de mai jos. A inhalat o grămadă de fum, după care și-a acoperit gura cu mâinile. Se înroșea la față tot mai tare, iar sângele îi bubuia în urechi. Răsuflarea i se strecura printre degete; a respirat din nou, cu mai multă precauție, dar îl ardea pe gâtlej și îl lua cu amețeală. Gâfâia, stăpânindu-și tusea.

Era pe un prag unde hornul se despărțea în burleane de fum mai mici, care duceau în jos către mai multe încăperi. Închise ochii și ciuli urechile, încercând să prindă vreun sunet, dar nu se auzeau strigăte, ci doar pocnete surde de focuri undeva mai jos. Și-a vârât capul în mai multe hornuri, cumpănind bine înainte de-a alege unul despre care spera să-l ducă în apartamentul unui ambasador străin, prea important pentru a fi deranjat în mijlocul nopții de către niște soldați care ar fi dorit să-i aprindă focul în vatră fără să fie nevoie.

Hornul pe care l-a ales cobora din cel principal într-o pantă lungă, lină. De cum a ieșit din hornul principal, aerul nu a mai fost îmbâcsit de fum, așa că hoțul, încântat, a inspirat adânc până i s-a limpezit mintea. Când a ajuns la cotul de unde hornul cobora drept spre vatra de dedesubt, s-a oprit și a așteptat. Dedesubtul lui nu era niciun semn că s-ar fi pregătit un foc, așadar nu avea de ce să se grăbească să coboare, și s-a gândit că cel mai bine era să se asigure că nu-l aștepta nimeni în camera de jos. După o tăcere lungă, a auzit scârțâitul unui pat al cărui ocupant se răsucea în somn.

Tot precaut, hoțul s-a lăsat pe horn în jos, până a ajuns chiar la marginea de sus a șemineului. S-a agățat de cărămizi și s-a aplecat să arunce o privire în odaia de dormit. Din câte se părea, nu era niciun străjer înăuntru, așa că hoțul a coborât fără zgomot în cămin. Silueta pe care o vedea întinsă în pat nu s-a clintit, iar în rest camera părea goală. Hoțul s-a lăsat pe vine în șemineul gol, recapitulând în minte ceea ce știa despre cum erau dispuse odăile de dormit în palat. Nu credea că erau prea multe încăperi în preajmă în care soldații să nu fi aprins deja focul. Probabil că nu îl deranjaseră pe cel care ocupa această încăpere pentru că așteptau pe hol ca prada lor să deschidă ușa și să le cadă drept în brațe.

Dar hoțul nu avea de gând să iasă în hol pe ușa aceea. Odaia aceasta era poziționată de-a lungul zidului exterior al palatului. Chiar dedesubtul zidului era un drum care separa palatul de orașul care îl înconjura. Hoțul a pășit pe lângă pat și s-a apropiat de fereastră, trăgând deoparte perdelele să se uite la drumul împrejmuit. A deschis fereastra și a aruncat o privire în sus, să se asigure că nu erau paznici pe acoperiș care să privească în jos. Nu a văzut pe nimeni aplecându-se peste parapet, așa că a sărit peste pervazul ferestrei și s-a apucat să coboare. Spațiile dintre plăcile de marmură care acopereau palatul erau înguste, dar tot erau suficient de mari ca să-i încapă în ele degetele de la mâini și de la picioare. Hoțul ajunsese la jumătatea distanței până la pământ, când a auzit un strigăt undeva, deasupra. Fusesse zărit. S-a târât lateral de-a lungul peretelui, așteptând din moment în moment ca o săgeată de arbaletă să i se înfigă în umăr, dar nu a venit nicio săgeată. Soldații din garda personală a reginei aveau de bună seamă arme de foc, și-a amintit el, dar nu s-a tras niciun glonț. Poate că nu își foloseau armele deoarece era miezul nopții, se gândi hoțul. Poate că nu voiau să o deștepte din somn pe regină. Dar asta nu explica de ce nu trăgeau măcar cu săgețile. Însă acum nu avea

timp să dezlege această enigmă. Tocmai ajunsese la o fereastră și a sărit înăuntru.

Aterizase într-un birou. O bună parte din palierul unde lucrau perceptorii reginei era probabil ocupată de birouri și încăperi pentru depozitare, multe legate între ele. Hoțul reușise să scape de paznicii de la catul de deasupra și, dacă se grăbea, putea să dispară înainte ca aceștia să se reorganizeze pentru a-l urmări. Nu avea nicio noimă să încerce să se ascundă acum, când erau atât de aproape să pună mâna pe el. Trebuia să iasă din palat și să se întoarcă în siguranță în oraș.

La lumina lămpilor care ardeau pe coridor, s-a studiat cu atenție și a tresărit. Purta într-adevăr o uniformă de servitor al reginei Attoliei, dar era îngrozitor de murdar, plin de funingine și pânze de păianjen; era mult prea murdar ca să poată trece drept vreun locatar nevinovat al palatului, deșteptat din somn de toată zarva. Nu că s-ar fi auzit vreun sunet. Era o vânătoare pe tăcute, care se desfășura de-a lungul coridoarelor palatului reginei Attoliei. Paznicii reginei se furișau fără zgomot, sperând să îl ia prin surprindere, iar el se furișa încă și mai tăcut, sperând să scape de ei. Era un joc tot mai palpitant, pentru că la fiecare colț dădea peste soldați. Erau în fiecare loc prin care trebuia să treacă, iar în cele din urmă au alergat după el, bocănind cu cizmele lor pe

pardoselile fără covoare, în timp ce el forța încuierarea unei uși care dădea înspre un zid ce înconjura una dintre curțile palatului.

Străjerii erau încă pe urmele lui când hoțul a sprintat, parcurgând toată lungimea parapetului, dar au încetinit, iar acum veneau la pas. Într-o parte se vedea un povârniș abrupt, suficient de înalt ca să-i fie fatal, iar în cealaltă era drumul împrejmuitor. Un alt grup de străjeri ai reginei se vedeau în fața lui, după colțul zidului. Soldații din cele două grupuri erau convinși că îl vor prinde pe hoț la mijloc. Hoțul avea o idee destul de limpede despre ce ar fi pățit dacă era capturat, deci ajungând la colț, nu a încetinit pasul, așa cum se așteptau străjerii, și nici nu s-a întors, ci, pășind peste marginea parapetului, s-a aruncat în gol, în aerul nopții întunecate de dedesubt.

S-au repezit străjerii către marginea parapetului, dar era prea târziu. S-au întins pe parapet, cu burțile lipite de pietrele late, privind în josul zidurilor abrupte până la pavajul drumului. Amintindu-și ordinele ferme pe care le primiseră, de a pune mâna pe hoț viu, au căutat din priviri trupul lui sfărâmat în umbrele ce se împreunau, aruncate de felinarele atârinate pe zidurile palatului. Era greu să vezi ceva

din pricina umbrelor, așa că a durat o bucată de vreme până și-au dat seama că dedesubt nu era niciun trup.

În cele din urmă unul dintre străjeri le-a arătat vârful acoperișurilor din partea opusă a bulevardului care înconjura palatul. Împleticindu-se, hoțul se ridicase în picioare și trecea de-a curmezișul peste un acoperiș, cât de iute putea. A sărit pe un acoperiș mai jos și a dispărut, după care l-au zărit din nou sărind de pe acoperiș pe aleea de dedesubt. Unul dintre străjerii din grup a tras o înjurătură, în parte de frustrare, în parte de admirație.

— Ați văzut pe unde a luat-o? a întrebat o voce glacială în spatele lor.

Soldații s-au ridicat în poziție de drepti, iar locotenentul lor a răspuns:

— Pe o alee, Majestatea Voastră.

— Trageți cu arbaletele într-acolo. Străjerii de jos au să audă unde cad săgețile.

Regina s-a răsucit pe călcâie și a pășit de-a lungul zidului, înspre o ușă prin care a intrat înapoi în palat. Ar fi vrut să îl prindă pe hoț în palat. Știa că în ultimul an fusese în fortăreața ei de patru ori. O dată ieșise dintr-o încăpere cu doar câteva clipe înainte ca ea să intre; altă dată, bănuia regina, trecuse chiar prin iatacul ei în timp ce ea dormea. Ultima dată când venise, hoțul scăpase ca prin urechile acului, și regina știa că

n-o să mai scape iar. Totuși, o scotea din sărite că hoțul nu fusese prins între zidurile palatului.

Ajungând pe alee, hoțul auzi săgețile răpăind în urma lui și undeva, nu prea departe, strigătul de rigoare. Renunță să mai înainteze fără zgomot și o luă la goană cât de tare putu pe străduțele întortocheate. Săritura de pe zidul palatului fusese teribilă și, cu toate că se rostogolise, forța aterizării îl cam zguduise. Îl usturau mâinile și îl dureau umerii. Dar nu i-a dispărut bine senzația de gol din piept, că în locul ei, în timp ce alerga, asudând în aerul călduț al nopții, l-a apucat un junghi între coaste.

Atâta coteau și se intersectau străduțele înguste, încât urmăritorii lui nu aveau cum să-l vadă tot timpul sau să-i audă pașii, din pricina zgomotului pe care îl făceau ei înșiși, dar parcă la fiecare colț erau tot mai mulți soldați și nici nu dispărea bine hoțul din raza lor vizuală, că îl găseau din nou. Respira deja foarte greu când ajunse în sfârșit la o stradă dreaptă. Dând colțul străzii, o luă la fugă cât de repede putu. Auzea câini lătrând și i-a trecut prin minte că nu câinii din oraș lătrau de când pornise toată zarva, ci câinii de la palat, care fuseseră scoși să îi ia urma.

La capătul zidului cetății, drumul pe care alerga s-a sfârșit brusc. Asemenea palatului, zidurile orașului

erau noi, fiind construite cu puțin timp înainte de sfârșitul ocupației invadatorilor. Spre deosebire de zidurile înclinate ale cetăților mai vechi, acestea erau abrupte, înălțându-se drept în sus până la pasarelele de deasupra. Nu avea nicio speranță să se poată cățăra pe ele, dar la baza lor, acolo unde drumul îngust era înclinat înspre un șanț prin care se scurgea apa ploilor abundente din timpul iernii, se afla un canal care se continua pe sub zidurile cetății. La jumătatea drumului prin zid trebuia să existe o poartă de fier, așa cum erau și în alte canale de scurgere, dar grilajul acesteia era slăbit. Fusese reparat o dată, cu câțiva ani înainte, iar hoțul petrecuse trei nopți întregi pilind barele noi, spre a redeschide această intrare secretă în cetate.

Scurgerea nu era prea largă. Intrând în cetate, cu o seară înainte, hoțul se strecurase încet, împingându-se cu mâinile și cu vârful picioarelor, cu mare grijă să nu își murdărească hainele. Se spălase pe mâini de noroi la o fântână arteziană, își ștersese botul cizmelor, apoi mersese să își cumpere de mâncare.

Acum, cu câinii de la palat pe urmele lui, se repezi spre ziduri fără să încetinească pasul și se aruncă cu fața în jos în intrarea în tunel, alunecând primii metri din canal pe noroiul și mazăga dinăuntru. În spate auzea oameni alergând și câini lătrând. Când a ajuns la grilajul de fier cufundat în noroi, de la jumătatea

drumului prin tunel, s-a strecurat de-a bușilea peste el, apoi s-a întors și l-a ridicat la loc. A auzit grilajul râcâind zidul și l-a îndesat și mai tare, sperând că, dacă aveau să se împingă câinii în el, greutatea lor ar fi înțepenit grilajul și mai bine și nu l-ar fi răsturnat din nou în noroi.

După ce a parcurs restul drumului prin canal de-a bușilea, a ieșit de sub zidul cetății la capătul unei livezi de măslini. Mai erau câteva ceasuri până în zori și, cum luna nu se zărea, hoțul abia își vedea propria mână dacă o ținea în fața ochilor. Dar nu avea nevoie să vadă ca să știe unde se afla. În fața lui erau măslini, plantați în șiruri ordonate. Dacă o lua în jos printre rânduri, ajungea la râul din vale, de la capătul livezii. Odată intrat în râu, putea ieși din apă urcând într-unul dintre copacii care creșteau de-a lungul malului. Astfel avea să scape de câini, după care se putea îndepărta de cetate înainte ca lumina zorilor să îl dea în vileag.

Cea mai apropiată poartă prin zid era departe, undeva în dreapta lui. Puncticelele luminoase care se zăreau dinspre ea erau de la felinarele celor care îl urmăreau. Cunoscând prea bine livada și felul în care erau aranjați măslinii, hoțul s-a ridicat în picioare încrezător și a luat-o la picior. Copacii erau doar niște umbre mișcătoare proiectate pe întunericul nopții. Cobora colina, alergând tot mai tare,

dar având grijă pe unde pășea, ca să nu nimerească vreo rădăcină de copac. Cu gândul numai la râu, s-a pomenit că drept înainte îi răsare o umbră și s-a repezit cu fața într-un zid. Căzând greu la pământ, și-a dat vag seama că nu se lovise de nimic cu picioarele, ci doar cu capul.

Durerea era atât de copleșitoare, încât a rămas întins pe spate, chinându-se să distingă ceva printre stelele verzi pe care le vedea. S-a apucat cu mâna de iarba rară, s-a întors pe burtă și s-a ridicat cu greu în genunchi, luptându-se cu greața. S-a târât până la un măslin din apropiere, urmărindu-i rădăcinile prin pământul întărit și, ținându-se de el, s-a ridicat în picioare. Noaptea, oricum întunecată și înainte, se făcuse acum neagră ca smoala. Ținându-se în continuare cu un braț de trunchiul copacului, a întins mâna, băjbâind prin întuneric până a dat de ceva solid. Era o scândură, și-a dat seama treptat, o scândură prinsă între doi copaci. A împins-o cu mâna. Era fixată în cuie, chiar la înălțimea capului său. Nici măcar un zid de piatră n-ar fi fost mai eficient.

Tocmai se întreba ce căuta scândura acolo, când a auzit pe cineva strigând, undeva în vârful dealului. N-a apucat să facă decât câțiva pași nesiguri, îndepărtându-se de copac, neștiind măcar dacă o luase în direcția potrivită, când primul câine s-a repezit asupra

lui. I-a sărit în spinare, iar altul l-a lovit în spatele genunchilor. S-a pomenit aruncat din nou în iarbă, pipăind pământul uscat și întărit. S-a făcut colac și a sperat că însoțitorii câinilor aveau să ajungă la el înainte ca animalele să-l rupă în bucăți.

Regina Attoliei aștepta lângă zidul cetății, ascultând strigătele triumfătoare ale oamenilor ei și lătratul câinilor. Era călare pe cal, așa că, atunci când i l-au adus doi străjeri aproape pe sus, hoțul a trebuit să ridice capul să o poată privi. Îi pocnise pielea între sprâncene, iar din tăietură i se prelingeau câțiva stropi de sânge. Din nas sângele îi curgea peste buze și pe bărbie, picături grele care se amestecau cu noroiul de pe tunica lui de servitor.

— Cât mă bucur că te revăd, Eugenides, a spus regina.

— Și pentru mine este o plăcere să vă revăd... întotdeauna, Majestatea Voastră, a spus el, întorcând încet capul într-o parte și închizând ochii, de parcă lumina făcliilor din jurul ei ar fi fost prea puternică.

— Teleus, a spus regina, adresându-i-se căpitanului gărzii ei personale, ai grijă ca oaspetele nostru să fie încuiat cu mare grijă.

Apoi regina și-a întors calul și a pornit înapoi spre poarta ei și de acolo, prin cetate, către palat. În odăile

ei, servitoarele așteptau să o ajute să se schimbe și să-i pieptene lungul păr. Când au terminat, ea le-a poruncit să plece și s-a așezat pentru o clipă în fața vetrei. Era vară, iar șemineul era gol. În clipa aceea a auzit în spatele ei o voce de femeie:

— L-ai prins!

— O, da, a răspuns regina, fără a întoarce capul.

L-am prins.

— Fii cu băgare de seamă, a spus cealaltă femeie. Să nu cumva să-i mâinii pe zei.

Soldații din garda reginei l-au lăsat pe hoț într-o celulă de la capătul holului aflat la baza unei scări înguste, dedesubtul palatului. Înconjurat de ziduri de piatră, hoțul s-a așezat cât de ușor a putut în patru labe, dar imediat a ridicat o mână, îngrețoșat. Pardoseala era udă. A întors capul să se uite prin celulă. Lumina slabă care intra printr-un ochi zăbrelit de fereastră din ușa aflată în spatele lui se reflecta pe pardoseala de piatră, formând un model aproape fără variație. Pardoseala era toată udă.

Făcuse o greșală că întorsese capul. S-a târât până într-un colț și a vomitat, golindu-și stomacul de tot ce mâncase la cină. Apoi s-a târât până în colțul opus al celulei și s-a întins pe pietrele umede. S-a rugat la Zeul Hoților. Nu a primit niciun răspuns și a adormit.